

Arrest

nr. 234 019 van 13 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 oktober 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 oktober 2019 wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van HANO op 2.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : B. (..)

voornaam : M. (..)

geboortedatum : 18.12.1968

geboorteplaats : Vedi

nationaliteit : Armenië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 2.10.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan betrokkene werd betekend op 28.08.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Pelt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag en regularisatieaanvragen werden allen geweigerd alsook de aanvragen tot gezinshereniging in functie van de echtgenoot van haar nicht.

Het gegeven dat M. H. (..), de echtgenoot van haar nicht, die de Nederlandse nationaliteit heeft, en betrokkens nicht zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene inwoont bij deze referentiepersoon en haar nicht heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van dhr. M. (..) en haar nicht. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van dhr. M. (..) en haar nicht. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Ook betrokkenes echtgenoot S. J. (..) en hun kinderen S. M. (..) en S. H. (..) verblijven in België. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar partner en kinderen op dat moment waren. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene aan de politie verklaarde dat haar dochter ziek is en stress heeft, man op dat moment naar de winkel was en haar zoon werken is met haar oom. De politie heeft betrokkene aangeraden contact op te nemen met haar gezinsleden en hen te noemen ook naar het politiekantoor te komen. Betrokkene weigerde echter contact op te nemen met haar gezin. Betrokkenes gezinsleden kunnen zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene terug te keren naar Armenië. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar gezin door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene verklaart dat ze nog een zus heeft in Nederland. Verder verklaart betrokkene dat ze nog 1 broer en 1 zus in Armenië heeft. In die zin vormt een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 8 EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 10 jaar in precair verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Het feit dat betrokkene stages en opleidingen heeft gevolgd, opent niet het recht op verblijf. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins en privéleven elders. Betrokkene verklaart dat ze vorig jaar een operatie in Doornik onderging. Ze verklaart maagproblemen te hebben. Betrokkene toont echter niet aan dat deze problemen haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto de materiële motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto art. 8 van het EVRM

Art. 74/11 vrw. stelt het volgende:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er weze opgemerkt dat verwerende partij aan verzoeker een inreisverbod oplegt om reden dat : er een risico bestaat op onderduiken in hoofde van verzoekster.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van dit geval.

In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval.

Ten eerste dient er te worden gewezen op het gegeven dat uit het administratief dossier en de thans bijgebrachte medische stukken blijkt dat de echtgenoot van verzoekster aan ernstige medische aandoeningen lijdt, waarvoor hij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt in het Rijk.

Verzoekster verwijst expliciet naar het medisch attest in bijlage dd. 05/10/2019 vanwege Dr. Ivo Geenen die uitdrukkelijk stelt, dat de echtgenoot van verzoekster Dhr. S. Z. (...) (°28/07/1964) een zeer wankele gezondheid heeft en dat hij door haar echtgenote (i.e. verzoekster) wordt verzorgd.

De behandelende arts stelt verder dat het wegvallen van verzoekster een ontzettend belangrijk probleem zou vormen, aangezien de echtgenoot vrij beperkt zelfredzaam is en regelmatige medische controles noodzakelijk zijn, waartoe hij niet in staat is om deze zelf te organiseren.

Derhalve heeft verzoekster op basis van deze ernstige medische elementen een nieuwe procedure ex art. 9ter vrw. ingesteld, waarvan kopij in bijlagen.

Deze primordiale verantwoordelijkheid kan niet worden doorgeschoven naar andere gezins en/of familieleden.

Verzoekster haar zoon oefent een zelfstandige activiteit uit en verzoekster haar dochter lijdt zelve aan medische aandoeningen met dien verstande dat zij geen mantelzorg kunnen verlenen aan hun vader. Zij verblijven allen nog steeds in het Rijk.

Ten tweede blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster al reeds een geruime tijd inwoont bij een EU burger alwaar zij tevens formeel was ingeschreven en daadwerkelijk woonachtig was.

Verzoekster heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met een EU Burger in casu met de echtgenoot van haar nicht, zoals onstuitbaar blijkt uit de naar voren gebrachte stukken en het administratief dossier.

Verzoekster heeft geen enkele gezins- en/of familielid in haar land van herkomst, aangezien haar gezinsleden nog steeds in België verblijven op het zelfde adres. Niettegenstaande het gegeven dat verzoekster in het kader van de procedure gezinshereniging niet heeft kunnen aantonen dat zij al reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de EU burger of deel uitmaakte van zijn gezin, diende verwerende partij te onderzoeken welke afhankelijkheidsrelatie verzoekster thans heeft gecreëerd op een situatie in België voor haar vrijheidsberoving met de EU onderdaan.

Het louter verwijzen naar het niet ten laste zijn om reden van het enkele feit dat zij inwoont bij de EU burger, temeer daar het administratief dossier van verzoekster diverse andere stukken bevat waaruit haar afhankelijkheidsrelatie met de EU burger uit blijkt, is ter zake niet afdoende.

Er wordt nergens betwist dat verzoekster inwoont met een EU burger en dat de EU burger - die over afdoende, stabiele en regelmatige inkomsten beschikt - verzoekster volledig onderhoudt en tevens de medische kosten van de ernstig zieke echtgenoot ten laste nam.

Bovendien heeft verzoekster zich spontaan gemeld bij de stads- en politiediensten in het kader van huidige administratieve vrijheidsberoving.

Nergens wordt in de bestreden beslissing de relatie in se en duur van dit relatie betwist en nergens wordt de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de EU burger in vraag gesteld. Verwerende partij stelt enkel dat zij niet ten laste is.

Verwerende partij verwijst het naar concept "ten laste" zoals zij zulks hanteerde in het kader van de weigerende beslissingen ex art. 47/1, 2° e.v. van de vreemdelingenwet, dewelke betrekking heeft op een situatie van een derdelander voor haar aankomst in het Rijk en voor haar verzoek tot gezinshereniging met de EU onderdaan.

Immers:

(...)

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot. een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante

feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 - Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk, § 68). ”

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. gezinsleven en de afhankelijkheidsrelatie met de EU burger en de ernstige medische toestand en de nood aan mantelzorg aan verzoekster haar echtgenoot terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, minstens deze overheid zich hieromtrent diende te informeren en deze elementen afdoende diende te motiveren.

Ten derde blijkt uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers niet, dat verzoekster ooit de neiging heeft vertoond om onder te duiken.

Integendeel: verzoekster was formeel ingeschreven op het adres van de EU burger en heeft zich spontaan naar de stads- en politiediensten begeven in het kader van al de gekende verblijfsprocedures.

Er is geen enkele indicatie in het administratief dossier waardoor het tegendeel zou kunnen blijken.

Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

De aanbevelingen van de Europese Commissie stelt in zijn Terugkeerhandboek om uit te gaan van een combinatie van verschillende criteria.

De aanwezigheid van één (of meerdere) bovengenoemde criteria mag niet automatisch leiden tot het besluit dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Automatisch besluiten tot risico op onderduiken op basis van bijvoorbeeld onwettige binnenkomst of gebrek aan documenten moet vermeden worden, wat in casu het geval is in hoofde van verzoekster.

Zoals supra beschreven kan er niet worden aangenomen dat verzoekster de intentie had om onder te duiken.

Bij de individuele beoordeling moeten alle relevante elementen in overweging genomen worden zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie, wat zoals supra uiteengezet niet gebeurde.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoekster volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet.

Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.”.

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond en verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert.

2.3. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat geen of onzorgvuldig rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval.

2.4.1. Zij wijst er in eerste instantie op dat haar echtgenoot een ernstige medische problematiek heeft waarvoor hij opgevolgd en behandeld wordt in België. Zij verwijst naar het medisch attest van 5 oktober 2019 waaruit blijkt dat zij voor haar echtgenoot zorgt. Op basis van deze medische problematiek werd een nieuwe regularisatieaanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De zorg kan niet doorgeschoven worden naar andere familieleden nu de zoon een zelfstandige activiteit uitoefent en de dochter zelf aan medische aandoeningen lijdt.

2.4.2. In tweede instantie wijst de verzoekende partij erop dat zij al geruime tijd inwoont bij een Unie-onderdaan waarmee zij een sterke afhankelijkheidsband heeft gecreëerd, dit is de echtgenoot van haar nicht. Al de gezinsleden van verzoekende partij verblijven in België. De verwerende partij diende te onderzoeken welke afhankelijkheidssituatie er is in België. Zij wijst erop dat de Unie-onderdaan voldoende bestaansmiddelen heeft en haar volledig onderhoudt alsook de medische kosten van haar echtgenoot ten laste neemt. De verwijzing naar de weigeringsbeslissingen op grond van artikel 47/1, 2° en volgende van de vreemdelingenwet is niet afdoende om deze situatie te beoordelen.

2.4.3. Tenslotte betoogt verzoekende partij dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij ooit de neiging vertoont heeft om onder te duiken. Integendeel, zij was formeel ingeschreven op het adres van de Unie-onderdaan.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich met het eerste en tweede onderdeel van haar betoog ondermeer beroept op een schending van artikel 8 EVRM.

Uit het bestreden inreisverbod blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoekende partij, in casu haar vermeende gezins- en privéleven, en deze heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van

effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

2.5.1. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt in het bijzonder dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Het aantonen van bloed- en aanverwantschap volstaat dus niet wanneer het relaties tussen volwassen familieleden betreft. Er moet sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke banden die tussen volwassen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt.

Verwerende partij houdt, blijkens de bestreden beslissing, rekening met de aanwezigheid van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht in België en gaat na of er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, quod non in casu.

Hierbij wordt overwogen dat het loutere feit dat verzoekende partij inwoont bij deze personen niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht. Tevens wordt aangestipt dat verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoekster verklaarde dat ze nog een zus heeft in Nederland, maar ook een broer en een zus in Armenië.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht, stelt de Raad vast dat deze beoordeling in de lijn ligt van de twee voorafgaande beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20) van 14 november 2018 en 12 augustus 2019.

In deze beslissingen sprak de verwerende partij zich uit over aanvragen tot gezinshereniging van verzoekende partij met haar nicht en de echtgenoot van haar nicht in het kader van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, in casu de Nederlandse echtgenoot van de nicht van verzoekende partij. De verwerende partij heeft in het kader van deze aanvragen geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht. Evenmin blijkt er sprake van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst. Verder heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij niet afdoende aantoonbaar dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België en dat niet voldoende wordt aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse echtgenoot van haar nicht. Ook blijkt niet dat deze Nederlandse echtgenoot van haar nicht over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekende partij ten laste te nemen. De verwerende partij besloot nog dat het gegeven dat verzoekende partij gedomicilieerd is op het adres van de echtgenoot van haar nicht, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was of is van deze persoon. Zij wees erop dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve manier moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Verder werd bij deze bijlagen 20 ook rekening gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarbij een beoordeling werd gemaakt van de huidige relatie van verzoekster met haar nicht en de echtgenoot van haar nicht. Daarbij werd onder meer overwogen dat de nicht en de echtgenoot van haar nicht niet behoren tot het originele kerngezin van verzoekende partij en dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist omdat verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht en ondanks het precare verblijf in België, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

De Raad benadrukt voorts dat de door verweerder genomen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot aan hun eventuele vernietiging worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet ("*privilège du préalable*").

Gelet op al deze elementen, kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij nergens de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar nicht en de echtgenoot van haar nicht in vraag stelt. Evenmin kan de verzoekende partij voorhouden dat deze afhankelijkheid enkel werd beoordeeld vanuit het oogpunt of zij ten laste was in het land van herkomst. Er werd immers ook nagekeken wat de huidige afhankelijkheid is van verzoekende partij ten aanzien van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht.

Verzoekende partij volhardt in het betoog dat zij ten laste valt van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht, meent dat er sprake is van een "*zeer sterke afhankelijkheidsgraad*" en stelt dat dit blijkt uit "*de naar voren gebrachte stukken*" en het administratief dossier. Zij benoemt deze stukken echter niet en toont bijgevolg niet concreet aan met welke stukken de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden. Waar zij stelt dat de echtgenoot van haar nicht over voldoende bestaansmiddelen beschikt, merkt de Raad op dat in de bijlage 20 van 12 augustus 2019 nog door de verwerende partij werd vastgesteld dat "*niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen*". Waar verzoekende partij voorhoudt dat deze referentiepersoon haar volledig onderhoudt en tevens de medische kosten van de ernstig zieke echtgenoot ten laste neemt, duidt zij nergens concreet aan waaruit dit zou moeten blijken en kan de Raad evenmin op grond van het administratief dossier enige aanwijzing daarover ontwaren. Bovendien spreekt verzoekende partij zichzelf in het verzoekschrift tegen omdat zij daarin stelt dat haar zoon een zelfstandige activiteit uitoefent, zodat zeker niet blijkt dat zij enkel afhankelijk zou zijn van de echtgenoot van haar nicht.

Het enkele gegeven dat verzoekende partij reeds enkele jaren bij haar nicht en de echtgenoot van haar nicht woont, vormt op zich geen aanwijzing dat er in casu bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn. Bovendien betwist verzoekende partij niet dat zij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer naar Armenië niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar nicht en de echtgenoot van haar nicht in het bijzonder (zie in deze zin EHRM 18 november 2014, nr. 5049/12, Senchishak v. Finland, par. 57). Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar nicht en de echtgenoot van haar nicht wordt niet aangetoond.

Tenslotte verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld in arrest nr. 218 686 van 22 maart 2019: "*Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij de referentiepersoon in België verblijven maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partijen afhankelijk zijn van de referentiepersoon. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland financieel/materieel ondersteund werden door de referentiepersoon. De stukken die zij voorleggen over hun verblijf in België, zijn aldus niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partijen ten aanzien van de referentiepersoon die ertoe zou leiden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partijen die respectievelijk vijftien, eenentwintig, zevenentwintig en zesentwintig jaar zijn en het overgrote deel van hun leven op zelfstandige wijze in Armenië hebben geleefd, zij tonen immers niet anderszins aan en uit het administratief dossier blijkt dat zij pas eind 2009 naar België zijn gekomen, maken niet aannemelijk dat zij hun leven in Armenië niet op zelfstandige wijze verder zouden kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België inwonen bij de referentiepersoon en dat deze bepaalde kosten van verzoekende partijen in België dekt, doet niet anders besluiten. De Raad acht de motieven dat: "De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen*

persoon waarvan mag verwacht worden dat hij (zij) ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten.” dan ook kennelijk redelijk.”

Het betoog dat verzoekende partij geen enkel familielid heeft in Armenië kan niet worden gevolgd nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij zelf heeft verklaard nog een broer en een zus te hebben in Armenië, hetgeen zij niet betwist.

Samenvattend besluit de Raad dat het bestaan van een gezinsleven met haar nicht en de echtgenoot van haar nicht dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden inreisverbod rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven in die zin, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Van enige disproportionaliteit is in casu dan ook geen sprake.

Verzoekende partij kan zich bij gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met haar nicht en de echtgenoot van haar nicht evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

2.5.2. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij, haar echtgenoot en haar twee kinderen wordt niet betwist. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat hiermee rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat er in casu geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Verzoekende partij bevond zich in precair verblijf, zodat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoekende partij op het grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het gezinsleven alhier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Belgisch staat een zorgvuldige en kennelijk redelijke afweging heeft gemaakt tussen het belang van verzoekende partij bij de uitoefening van het gezinsleven en privéleven op Belgisch grondgebied en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat haar echtgenoot en haar kinderen op illegale wijze op het Belgische grondgebied verblijven en allen ook een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. Het oordeel van de verwerende partij dat verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden, acht de Raad, gelet op het illegaal verblijf van het gehele gezin en de bevelen die werden gegeven, niet kennelijk onredelijk.

Verder wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat haar gezin niet aanwezig was op het moment dat verzoekende partij werd gearresteerd en dat verzoekende partij weigerde contact met hen op te nemen. De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters gezinsleden nog steeds de mogelijkheid hebben om zich aan te bieden en samen met verzoekende partij terug te keren naar Armenië.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij tegen deze vaststelling niets concreet inbrengt, buiten dat haar echtgenoot een ernstige aandoening heeft en tot op heden opgevolgd en behandeld wordt in België.

Evenwel blijkt dat op 13 juni 2017 een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend waarbij medische elementen in hoofde van verzoeksters echtgenoot werden aangehaald. Deze aanvraag wordt op 12 april 2018 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De arts-adviseur oordeelde dat de medische aandoening van de echtgenoot geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift medische stukken van 5 oktober 2019 toe, waar de behandelde arts attesteert dat de echtgenoot door verzoekende partij wordt verzorgd, dat de echtgenoot vrij beperkt zelfredzaam is en dat regelmatige medische controles noodzakelijk zijn waartoe hij niet in staat is om deze zelf te organiseren. De behandelende arts meent dat het wegvallen van verzoekende partij een ontzettend belangrijk probleem vormt. Verzoekende partij heeft op grond hiervan een nieuwe medische regularisatieaanvraag ingediend op 17 oktober 2019. Verder wijst verzoekende partij erop dat deze zorgverantwoordelijkheid niet kan worden doorgeschoven naar andere gezinsleden omdat haar zoon werkt en haar dochter zelf medische aandoeningen heeft.

Verzoekende partij toont evenwel nergens aan dat haar echtgenoot medisch niet in staat zou zijn om haar te vervoegen en met haar terug te keren naar Armenië. Uit het medisch advies van 9 april 2018, waarop de voormelde ongegrondheidsbeslissing van 12 april 2018 steunt, blijkt "*il n'y a pas de contre-indication médicale à voyage*". Er blijkt dus niet dat haar echtgenoot niet zou kunnen reizen omwille van zijn medische aandoening. Evenmin blijkt dit uit de medische stukken van 5 oktober 2019 die verzoekende partij thans voorlegt. In deze omstandigheden maakt verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat zij de mantelzorg die zij verleent aan haar echtgenoot niet verder zou kunnen zetten in Armenië. Voorts brengt verzoekende partij geen ander ernstig element naar voren waaruit zou kunnen blijken dat haar echtgenoot haar niet kan vervoegen om samen naar Armenië terug te keren. De Raad herhaalt daarbij dat ook haar kinderen reeds werden bevolen om het grondgebied te verlaten en ook de mogelijkheid hebben samen met verzoekende partij naar Armenië terug te keren. Verzoekende partij brengt hiertegen niets concreet in. Gelet op de afwezigheid van ernstige moeilijkheden die beletten dat verzoekende partij door haar echtgenoot en kinderen wordt vergezeld om samen terug te keren naar Armenië, is het standpunt van de verwerende partij dat indien deze gezinsleden zich niet aanbieden, niet anders kan worden vastgesteld dan dat een repatriëring van verzoekende partij zonder haar gezin door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt, kennelijk redelijk. De verwerende partij kon dan ook terecht besluiten dat er geen concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij haar gezinsleven niet zou kunnen verder zetten in het land van herkomst.

Samenvattend besluit de Raad dat verzoekende partij wat betreft haar gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen geen overtuigende argumenten naar voor brengt die maken dat haar persoonlijke belangen in deze alsnog moeten primeren op het algemene belang inzake immigratiecontrole.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op de motivering dat er een risico op onderduiken bestaat wijst de Raad erop dat deze bevinding betrekking heeft op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen aan verzoekende partij, hetgeen onderdeel uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2019. Conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 2 oktober 2019 aan verzoekende partij de verwijderingsmaatregel ter kennis werd gebracht zonder termijn voor vrijwillig vertrek waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij een risico op onderduiken vertoont. Verzoekende partij geeft kritiek op de beoordeling inzake "*het risico op*

onderduiken”, maar de Raad wijst erop dat deze motieven onlosmakelijk verbonden zijn met de verwijderingsmaatregel en niet met het thans bestreden inreisverbod.

Thans wordt verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat “(d)e beslissing tot verwijdering van 2.10.2019 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod” en een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij heeft tegen de verwijderingsmaatregel van 2 oktober 2019 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend die werd verworpen bij arrest nr. 227 542 van 16 oktober 2019. Het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 2 oktober 2019 werd voorts verworpen bij arrest nr. 233 613 van 5 maart 2020.

Verzoekende partij uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep bij de Raad verworpen werd. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

2.7. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom in casu een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt werd wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verder wijst de Raad erop dat de verwerende partij moet motiveren waarom zij opteert voor een bepaalde duur, hetgeen zij in casu gedaan heeft, maar niet gehouden is te motiveren waarom zij niet kiest voor een kortere duurtijd.

2.8. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van artikel 74/11 vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel ligt geenszins voor.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER